

Skąd znam się na miłości? Ja jestem stary kawaler w sutannie i też się kiedyś w życiu kochałem – mówił podczas spotkania w Lublinie ksiądz-poeta Jan Twardowski

Zakochany kawaler w sutannie

WALDEMAR SULISZ

■ Kościółek św. Ducha w Lublinie zapelniał się we wtorek po brzegi. Wierzący i niewierzący, pobożni i grzesznicy w wielkiej obfitości obsiedli ławki, stopnie ołtarza, a nawet ambonę, by spotkać się ze swoim ukochanym poetą, księdzem Janem Twardowskim.

Do osiemnastej brakowało jeszcze dwóch kwadransów, a w kościółku już nie było siedzących miejsc. W ławkach zasiadli starzy i młodzi, kobiety i mężczyźni. Wszyscy z jednakowym utęsknieniem wyczekiwali na skromnego księdza.

Kilka minut po osiemnastej pod sklepienie wzniosły się rzesiste oklaski. Ks. Jan powolutku przeciskał się przez tłum, jak dziecko prowadzony przez przewodnika za rękę.

Jestem taki zażenowany

Z trudem zasiadł na krzeselku. Rozejrzył się po zgromadzonych. Ledwo zmieścił wiersze pomiędzy lasem mikrofonów. Błyski fleszów wyraźnie raziły jego zmęczone oczy. Ożywiły się, gdy grupka dzieci obdarowała go garścią kwiatów.

– Gościmy wśród siebie wielkiego mistrza słowa – rozpoczął ks. Jerzy Szymik, też poeta, który miał poprowadzić wieczór.

– Jestem taki zażenowany, taki zażenowany, że nie wiem, jak się zachować. O czym może mówić taki wystraszony ksiądz? – odparł ks. Jan.

Poeta nadziei

Zaczął więc spotkanie od opowieści o tym, jak kiedyś spytano go, co uważa w życiu księdza za najważniejsze.

– Kilkadziesiąt lat temu odpowiedziałem, że najważniejsze jest dawać ludziom nadzieję. Dziś powtórzę to samo. Bo ludzie najbardziej grzeszą, gdy grzeszą brakiem nadziei.

Po chwili uśmiechnął się i opowiedział o tym, jak miał kiedyś w

domu rodzinnym sąsiada dentystę, który zamiast radości trzymał zawsze w zanadru trochę depresji. Wciąż grzeszył smutkiem.

– Jak kończył dzień, to deklamował: Konal samotny wieczór wilgotny. Jak zaczynał rano pracę w gabinecie, to zaczynał od słów: Hej rodacy do pracy, trup już czeka na tacy. Można tak. Ale można inaczej. Swoimi wierszami chcę pomóc ludziom, by z pogodą patrzyli na świat i obok zła dostrzegali także dobro. Taka jest moja nieudolna myśl. Robię wszystko, żeby podtrzymać w ludziach nadzieję życia.

Kiedy cierpi, o wiersze nie prosi

Przez wiele lat był duszpasterzem niepełnosprawnych dzieci. Z miłością opiekował się chorymi, cierpiącymi i umierającymi. Z tych bolesnych doświadczeń buduje od lat swoje pogodne wiersze.

– Jak siedziałem przy człowieku bardzo cierpiącym albo umierającym, to o żadne wiersze nie prosił. Prosił o modlitwę, czyjaś obecność, dotyk dłoni. Wtedy widać, że poezja ma swoje granice. W pewnym momencie już nie wystarcza. Zostaje tylko modlitwa. Może więc wam coś przeczytam, żeby nie było tak smutno.

*Żeby pisać wiersze
Nie używał imienia Pana Boga
nadaremno
Nie tłumaczył Biblii, a nie biblię
Nie przychodził w owczej skórze watajenniczony
Nie udowodniał to znaczy nie zamełczał
Nie uprawiał narodowej teologii
A mówił najprościej...*

Poeta miłości

Kiedy skończył czytać wiersze, popłynęły pytania. O źródła inspiracji (kwiaty i Bóg), o ukochanie przyrody (kiedyś układałem zielniki), o pobożność (lepiej od dewocji), o ulubionych poetów (studiował polonistykę i musiał dużo czytać).

– W księdza wierszach tak pięknie mówi się o miłości. Skąd ksiądz tyle wie i tak dobrze zna się na miłości?

– Jestem starym kawalerem w sutannie i też w życiu kiedyś się kochałem.

Ksiądz uśmiechnął się z rozrzewnieniem, a kościół zatrząsł się od braw.

Na koniec spotkania ks. Jan Twardowski podpisywał swoje wiersze. Każdego zapytał o imię i każdemu wpisał się drobnym maczkiem. Podpisał wszystkim. Ci ostatni czekali w kolejce ponad dwie godziny.

Pomodlił się na koniec za wszystkich i wyszedł z kościoła powolutku. Jedyne takie ksiądz, którego kochają wszyscy i trzymają jego wiersze jak talizmany.

Ksiądz Jan nie przychodzi nikogo nawracać, nikogo nie napomina. A jednak z przyjemnością słuchają go wierzący i niewierzący, pobożni i grzesznicy. I każdemu z jego wierszami bliżej do Boga

W jednym z wierszy poety jest motyw Jezusa, który chodził po świecie, jak od obcych do nie swoich. Ksiądz Jan chodził po świecie ze swoimi wierszami coraz rzadziej, ale tak samo cierpliwie